

RAPPORT OVER:

Ledningsanlegg i Sandefjordgata og Hortensgata

R-1218

20. des. 1973

OSLO KOMMUNE
GEOTEKNISK KONTOR

Tilhører Undergrundskartverktø
Malke fjernes

NO, C-5 IV

Bas. opt. foto

hel

OSLO KOMMUNE
Geoteknisk kontor
KINGOS GT. 22, OSLO 4
TLF. 37 29 00

RAPPORT OVER:

Ledningsanlegg i Sandefjordgata og Hortensgata

R - 1218

20. desember 1973

- Bilag A: Beskrivelse av bormetoder
" B: Beskrivelse av prøvetaking
" C: Beskrivelse av vanlige laboratorieundersøkelser
" 1: Situasjons- og borplan
" 2: Resultat av skovelboring
" 3: Resultat av dreieboring

INNLEDNING:

Etter oppdrag fra Vann- og kloakkvesenet, rekvisisjon nr. 80695 av 20.11.73, har Geoteknisk kontor utført sonderboring for et ledningsanlegg i Sandefjordgata og Hortensgata.

Da det tidligere er utført noen boringer i det aktuelle området, er det tatt med noen av disse på situasjons- og borplan, bilag 1

MARKARBEIDET:

På situasjons- og borplan, bilag 1 er borpunktene vist. Det ble ialt foretatt 10 sonderinger til antatt fjell, og en skovelboring. Boringene ble utført av mannskaper fra vår markavdeling i tiden 5. til 8. desember.

Dybden til antatt fjell varierer fra 6,5 m i borepunkt 2 til 22,3 m i borepunkt 5. Resultatet av skovelboring og dreieboring i borepunkt 6 er opptegnet, bilag 2 og 3.

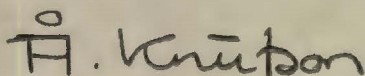
RESULTATENES PRAKTISKE BETYDNING:

For sikring av grøfta vises til Statens arbeidstilsyns, "Veiledning ved graving og avstiving av grøfter." Skjærfasthetsmåling med vingebor foretatt i nabolaget i juni 1962 (vårt nr. R- 512) viste at man i ca 4 m dybde kom ned i bløte leiremasser med udrenert skjærfasthet på 1,5 til 2,0t/m².

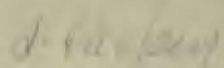
Dersom forholdene her er tilsvarende må man regne med fare for bunnoppresning i grøfta ved dypere graving enn 4,5 m under nåværende gatenivå, og allerede ved graving til 3,5 m dybde bør de oppgravde massene kjøres unna etter hvert i stedet for å lagres på grøftekanten. En bunnoppresning i grøfta kan gi skadelige retninger av nabohus. Beregninger utført for antatte grunnforhold som nevnt viser at det kan være fare for stabiliteten av nabohuset dersom grøfta ikke tas ut seksjonsvis med gjenfylling etterhvert som ledningen er lagt. For å klarlegge disse sikkerhetsmessige forholdene kan vi forta kontroll av skjærfastheten på stedet når utgravingen settes igang.

Geoteknisk kontor

A. Eggestad

A. Knutson

J. Karlsen

Beskrivelse av sonderingsmetoder.

DREIEBORING:

Det anvendte borutstyr består av 20 mm borstenger i 1 m lengde som skrues sammen med glatte skjøter. Boret er nederst forsynt med en 20 cm lang pyramideformet spiss med største sidekant 30 mm. Spissen er vridd en omdreining.

Boret presses ned av minimumsbelastning, idet belastningen økes trinnvis opp til 100 kg. Dersom boret ikke synker for denne belastning foretas dreining. Man noterer antall halve omdreining pr. 50 cm synkning av boret.

Ved opptegning av resultatene angis belastningen på venstre side av borhullet og antall halve omdreining pr. 50 cm synkning på høyre side.

HEJARBORING: (RAMSONDERING).

Et Ø 32 mm borstål rammes ned i marken ved hjelp av et fall-lodd. Borstålet skrues sammen i 3 m lengder med glatte skjøter, og borstålet er nederst smidd ut i en spiss. Ramloddets vekt er 75 kg. og fallhøyden holdes lik 27 - 53 eller 80 cm, avhengig av rammemotstanden.

Hvor det er relativt store dybder (7-8 m eller mer) anvendes en løs spiss med lengde 10 cm og tverrsnitt 3.5 x 3.5 cm. Den større dimensjon gjør at friksjonsmotstanden langs stengene blir mindre og boret vil derfor lettere registrere lag av varierende hårdhet. Videre medfører denne løse spiss at boret lettere dras opp igjen idet spissen blir igjen i bakken. Antall slag pr. 20 cm synkning av boret noteres og resultatet kan fremstilles i et diagram som angir rammemotstanden Q_0 .

Rammemotstanden beregnes slik: $Q_0 = \frac{W \cdot H}{\Delta s}$ hvor W er loddets vekt, H er fallhøyden og Δs er synkning pr. slag. Dette diagram blir ikke opptegnet hvis man bare er interessert i dybden til fjell eller faste lag.

COBRABORING:

Det anvendte borutstyr består av 20 mm borstenger i 1 m lengde som skrues sammen med glatte skjøter. Boret er nederst forsynt med en spiss.

Dette utstyr rammes til antatt fjell, eller meget faste lag med en Cobra bormaskin.

SLAGBORING:

Det anvendte borutstyr består av et sett 25 mm borstenger med lengdene 1, 2, 3, 4, 5 og 6 m. Stengene blir slått ned inntil antatt fjell er nådd. (Bestemmes ved fjellklang).

SPYLEBORING:

Utstyret består av 3 m lange $\frac{1}{2}$ " rør som skrues sammen til nødvendige lengder.

Gjennom en spesiell spiss som er skrudd på rørene, strømmer vann under høyt trykk, og løser jordmassene foran spissen under vedpressing av rørene. Massene blir ført opp med spylevannet. Jormetoden anvendes i finkornige masser til relativt store dyp.

Beskrivelse av prøvetaking og måling av skjærfasthet og porevannstrykk i marken.

PRØVETAKING:

A. 54 mm stempelprøvetaker Med dette utstyr kan man ta opp uforstyrrede prøver av finkornige jordarter. Prøven tas ved at en tynnvegget stålsylinder med lengde 80 cm og diameter 54 mm presses ned i grunnen. Sylinderen med prøven blir forseglet med voks i begge ender og sendt til laboratoriet.

B. Skovelbor Dette utstyr kan anvendes i kohesjonsjordarter og i friksjonsjordarter når disse ligger over grunnvannsnivået. Det tas prøver (omrørt masse) for hver halve meter eller av hvert lag dersom lagtykkelsen er mindre.

C. Kannebor Prøvetakeren består av en ytre sylinder med en langsgående skjærformet spalteåpning, løst opplagret med en dreiefrihet på 90° på en indre fast sylinder med langsgående spalteåpning.

Prøvetakeren fylles ved at skjæret ved dreining skrapper massen inn i den indre sylinder.

Utstyret kan anvendes ved friksjons- og kohesjonsjordarter.

VINGEBORING:

Skjærfastheten bestemmes i marken ved hjelp av vingebor.

Et vingekors som er presset ned i grunnen dreies rundt med en bestemt jamm hastighet inntil en oppnår brudd.

Maksimalt torsjonsmoment under dreiningen gir grunnlag for beregning av skjærfastheten.

Grunnens skjærfasthet bestemmes først i 'uforstyrret' og etter brudd i omrørt tilstand.

Målingene utføres i forskjellige dybder.

Ved vurdering av vingeborresultatene må en være oppmerksom på at målingene kan gi gale verdier dersom det finnes sand, grus eller stein i grunnen.

Skjærfasthetsverdien kan bli for stor dersom det ligger en stein ved vingen, og den målte verdi kan bli for lav dersom det presses ned en stein foran vingen, slik at leira omrøres før målingen.

PIEZOMETERINSTALLASJONER.

Til måling av poretrykket i marken anvendes et utstyr som nederst består av et porøst Ø 32 mm bronsefilter. Dette forlenges oppover ved påskrudde rør. Fra filteret føres plastslange opp gjennom rørene. Filteret med forlengelsesrør presses eller rammes ned i grunnen. Systemet fylles med vann og man måler vanntrykket ved filteret ved å observere vannstanden i plastslangen.

Poretrykksmålinger må som regel foregå over lengre tid for å få registrert variasjoner med årstid og nedbørsforhold.

Beskrivelse av vanlige laboratorieundersøkelser:

I laboratoriet blir prøvene først beskrevet på grunnlag av besiktigelse. For sylinderprøvenes vedkommende blir det skåret av et tynt lag i prøvens lengderetning. Derved blir eventuell lagdeling synlig.

Dernest blir følgende bestemmelser utført:

Romvekt γ (t/m^3) av naturlig fuktig prøve.

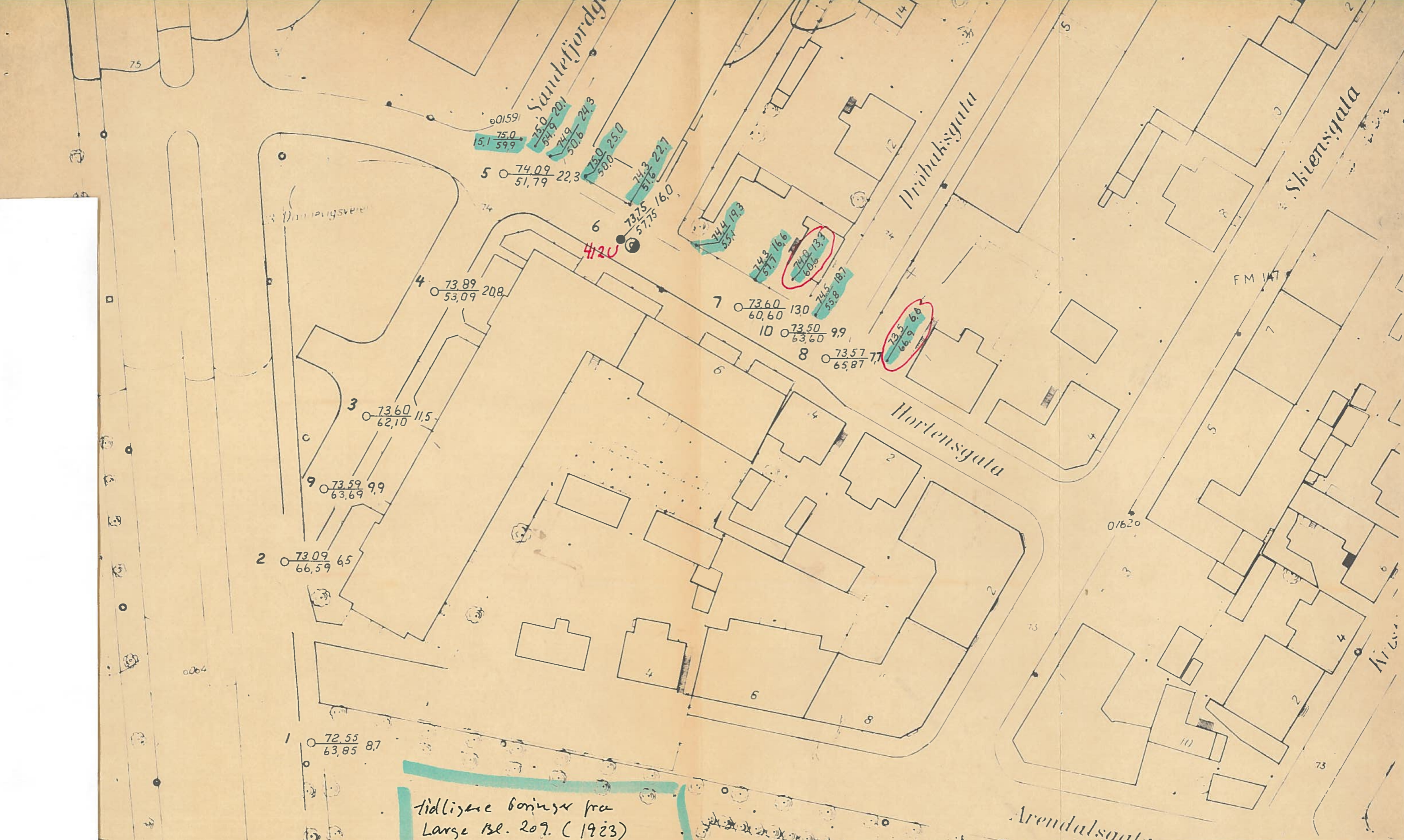
Vanninnhold w (%) angir vekt av vann i prosent av vekt av fast stoff. Det blir utført flere bestemmelser av vanninnhold fordelt over prøvens lengde.

Flytegrensen w_L (%) og utrullingsgrensen w_P angir henholdsvis høyeste og laveste vanninnhold for plastisk område av omrørt materiale. Plastisitetsindeksen I_P er differansen mellom flyte- og utrullingsgrensen. Disse konsistensgrenser er meget viktige ved en bedømmelse av jordartenes egenskaper. Et naturlig vanninnhold over flytegrensen viser f.eks. at materialet blir flytende ved omrøring. Konsistensgrensene blir vanligvis bestemt på annenhver prøve.

Skjærfastheten s (t/m^2) er bestemt ved enaksede trykkforsøk. Prøven med tverrsnitt 3.6×3.6 cm og høyde 10 cm skjæres ut i senter av opptatt prøve, \varnothing 54 mm. Det er gjennomgående utført to trykkforsøk for hver prøve. Det tas hensyn til prøvens tverrsnittssøking under forsøket. Skjærfastheten settes lik halve trykkfastheten.

Videre er 'uforstyrret' skjærfasthet s og omrørt skjærfasthet s' bestemt ved konusforsøk. Dette er en indirekte metode til bestemmelse av skjærfastheten, idet nedsynkningen av en konus med bestemt form og vekt måles og den tilsvarende skjærfasthetsverdi tas ut av en tabell.

Sensitiviteten $S_t = \frac{s}{s'}$, er forholdet mellom skjærfastheten i uforstyrret og omrørt tilstand. I laboratoriet er sensitiviteten bestemt på grunnlag av konusforsøk. Sensitiviteten bestemmes også ut fra vingeborresultatene. Ved små omrørte fastheter vil imidlertid selv en liten friksjon i vingeboret kunne influere sterkt på det registrerte torsjonsmoment, slik at sensitiviteten bestemt ved vingebor blir for liten.

tidligere boringer fra
 Larse bl. 209. (1923)
 Formodentlig gult overført
 se vedlegg. Forstøvet av 25 m
 60.6 og 60.9 er riktige plassert
 km m. fra R. 572

Gråbeinsletta

Tegnforklaring

- Terrengkote Boredybde
- Ant. fjellkote
- Skovboring
- Enkel sondering
- Tidligere boringer
- Dreiesondering

SANDEFJORGATA OG HORTENSGATA		Målestokk 1:500
Hovedledning		R.1218
Situasjons og borplan		Bilag 1
OSLO KOMMUNE Geoteknisk kontor		Dato Des. 73

Kart ref. NO. C.5

BORPROFIL

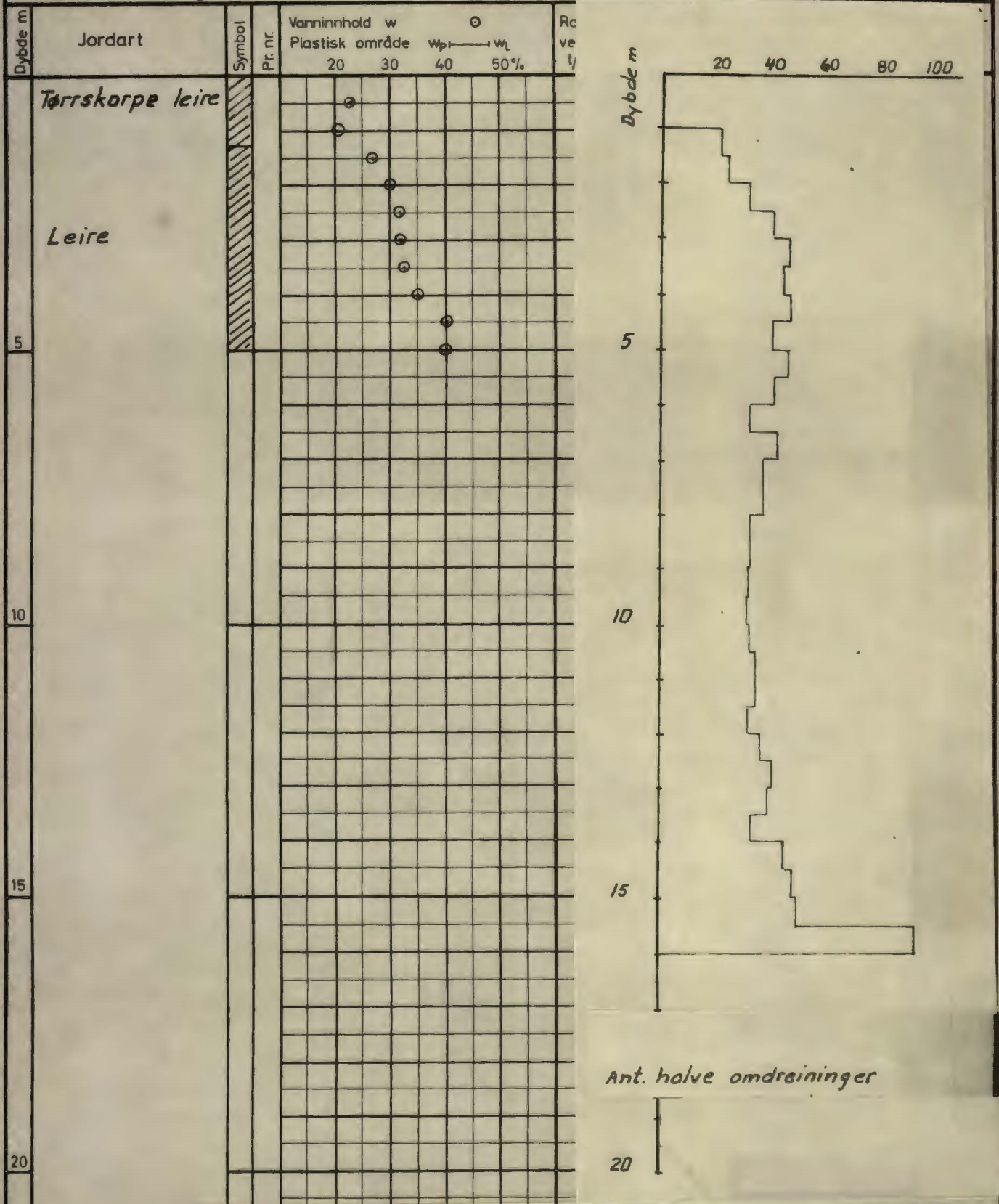
Sted: Hortensgata

Hull : 6
 Nivå : 73,75
 Pr.ø : Skovlbor.

Aksialdeformasjon %

Bilag : 2
 Oppdrag : R-1218
 Dato : Des. 73

HORTENSGATA

Dreieboring hull 6

OSLO KOMMUNE
 Geoteknisk kontor

Målestokk

R-1218
 Bilag 3

Dato Des 73

Kart ref. NOCS